

Hodowla fermowa – ochroną dziko żyjących zwierząt futerkowych

Farm breeding to protect fur animals living in the wild

Zwierzęta futerkowe są utrzymywane przez ludzi głównie w celu produkcji surowca dla przemysłu futrzarskiego, a także mięsnego i włókienniczego.

W Polsce hodowla ta obejmuje zwierzęta roślinożerne: nutrie, szynszyle i króliki oraz mięsożerne: norki, lisy pospolite i polarne, jenoty i tchórze. Na mocy ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt (Dz. U. Nr 133, poz. 921) są one uznawane za zwierzęta gospodarskie na równi z trzodą chlewną, bydłem czy drobiem.

Hodowla fermowa to „nieswoista ochrona” gatunków dziko żyjących. Skóry zwierząt hodowlanych są większe, mają mniej wad, a także występują w większej gamie barwnej. Dużo wyższe są też ich ceny na aukcjach. Niskie ceny skór dzikich zwierząt sprawiają, że ich odłów jest nieopłacalny dla myśliwych, dzięki czemu następuje wzrost ich liczebności w ekosystemie.

królik

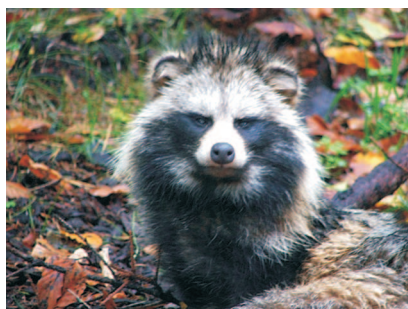
szynszyla

lis

tchórz

jenot

nutrie

norka

Pozyskiwanie skór zwierząt futerkowych, upolowanych lub hodowlanych oraz ich wyprawianie w celu przeznaczenia na ubrania, chroniące przed zimmem ma historię dłuższą niż wytwarzanie tkanin. To przede wszystkim skóry, a także воск, śledzie, produkty rolnictwa i leśnictwa były towarami, które kupcy skupowali na potrzeby kraju, a także na eksport wcześniej niż wytwory rzemiosła czy później przemysłu.

W naszym kraju zorganizowany handel futrami na światowym poziomie datuje się od XVIII wieku. Polska prowadziła w tym zakresie współpracę z miastami hanzeatyckimi, głównie z Lubeką.

Obecnie handel skórami koncentruje się na międzynarodowych aukcjach futrzarskich, organizowanych kilka razy w roku, m. in. w Kopenhadze, Helsinkach, Petersburgu, Seattle, Toronto. Kupującymi są głównie firmy futrzarskie z Eurazji. Wyprawione, częstokroć barwione, strzyżone, czesane i epilowane futra są obecnie produktami luksusowymi.